

Any 40 | núm. 118 | Febrer | 2024

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

El Seminari a la JMJ

«Maria s'aixecà i se n'anà de pressa a la muntanya»

CONTINGUT

- 03 Crònica i agenda
- 04 Convivència d'inici de curs
- 05 Testimonis
- 06 Continuant el ministeri
- 08 El Ritu d'Admissió
- 09 Celebració de la Mare de Déu del Roser
- 10 Compartint l'estiu. Peregrinació a Lourdes
- 11 Convivències d'escolans
- 12 Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa
- 20 El convidat dels divendres
- 21 Celebració de Sant Tomàs a l'Ateneu
- 22 Festa de la Immaculada Concepció
- 23 Pujada a Montserrat
- 24 Vetlla del Dia del Seminari

portalobert

Anys 40, número 118
Febrer de 2024

Director

Mn. Bernat Gimeno Capín

Edició

Eduard Mata Grau

Fotografia

Armand Kamnang Martínez

Redacció

Comunitat del Seminari

Edita

Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231
08007 Barcelona
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic i web

seminari@seminaribarcelona.cat
www.seminaribarcelona.cat

Disseny i maquetació

Centre de Pastoral Litúrgica

Fotografia de la portada

Peregrinanat a Lisboa. Parròquia
St. Rafael-St. Mateu (Barcelona)

Dipòsit Legal:

B-43509-85

Vocacions: pregar i actuar

Tot just comencem el segon quadrimestre i ens arriba un nou Portal Obert; enguany fem 40 anys de la revista del nostre Seminari! A veure si fem un *especial* el proper número.

Ara compartim amb vosaltres vivències personals dels candidats de l'estiu i del curs, parant atenció en l'esdeveniment de la JMJ a Lisboa que ajuda a engrescar l'activitat amb els joves.

Aquest curs hem començat fent el comiat i agraïment a Mn. David Álvarez pel seu servei com a formador en el Seminari; ara emprèn una nova tasca pastoral sent enviat de rector a les parròquies de Maria Auxilladora i Sagrada Família de Mataró. L'encomanem i desitgem el millor en aquesta nova etapa!

D'altra banda, tots coneixem prou bé les causes de la crisi de vocacions a la vida religiosa i sacerdotal que, des de fa anys, patim a tot el món occidental en general. El nostre Seminari no n'és una excepció.

El nostre cardenal ha fet pública una exhortació perquè no ens deixem portar per la resignació. Una decisió important és la de vincular el Secretariat de Pastoral Vocacional amb la Delegació de Joves. Els seus responsables, Mn. Jordi Dornévec i Mn. Carlos Bosch, ja han posat en marxa un seguit d'iniciatives, entre les quals destaca un recés per a nois que es plantegen la vocació sacerdotal. Aquest recés serà aquest mes de febrer i el dirigirà el bisbe David Abadías.

També els mateixos seminaristes han començat a donar el seu testimoni vocacional en diferents grups de joves de parròquies i moviments.

D'altra banda, la trobada de formació dels preveres joves d'aquest mes de febrer, amb el cardenal i els bisbes auxiliars, versarà sobre la pastoral vocacional.

A més a més d'aquestes activitats, s'ha posat en marxa una campanya de pregària per a les vocacions a la vida consagrada i sacerdotal. La propera diada de Sant Josep, patró del Seminari, serà, un any més, una oportunitat de pregar per les vocacions.

Si preguem i actuem, tant de bo el Senyor, que és l'amo de la vinya, hi envii els treballadors que ens fan tanta falta!

Mn. Salvador Bacardit Fígols
RECTOR

**PER COL·LABORAR AMB UN DONATIU,
POTS FER-HO AL COMPTE CORRENT**

2100-1047-01-0200096265

Segueix-nos a Instagram per trobar puntualment les nostres activitats.

@seminari_conciliar_barcelona

Crònica

SETEMBRE

- 5 al 8 Convivència d'inici de Curs
- 15 Inauguració oficial del curs del Seminari
- 14 Inici de les classes
- 18 Primera missa de Mn. Josep Sellarès
- 19 Inauguració oficial del curs de l'Ateneu Universitari Sant Pacià
- 24 Mare de Déu de la Mercè

Mn. Josep Sellarès presidint la primera missa al Seminari

Mn. Manolo S. C. Rodríguez rebent el tradicional "quesitó", recordatori d'Ordenació

L'organista Lorient Santana va inaugurar l'orgue amb un seguit de nadales

OCTUBRE

- 2 Primera missa de Mn. Manolo Sagrado Corazón Rodríguez
- 9 Missa de comiat de Mn. David Álvarez
- 21 Inici d'activitats del Grup Samuel
- 28 Xerrada formativa amb el bisbe David Abadles

NOVEMBRE

- 14 al 16 Etapa propedèutica a Poblet
- 24 Convidat, Luis Revilla: «Algoritmos i Justícia»

DESEMBRE

- 4 Ritu d'admissió
- 7 Excursió al Montseny. Vigília de la Immaculada
- 8 Solemnitat de la Immaculada Concepció
- 14 Celebració penitencial d'Advent
- 21 Benedicció orgue restaurat. Celebració del Nadal
- 22 Inici període vacances de Nadal

GENER

- 13 Pujada a Montserrat
- 28 Exercicis espirituals al monestir de Solius

Agenda

FEBRER

- 5 Comencen les classes de segon quadrimestre
- 25 Torneig de futbol d'escolans, Sant Josep

MARÇ

- 11 Ministeris lector i acòlit al Seminari
- 16 Trobada amb les famílies i Vetlla vocacional al Seminari (19:30 h)
- 19 Diada de Sant Josep, patró del Seminari (Trobada interseminaris)
- 26 Missa Crismal a la Catedral de Barcelona

- 27 Missa Crismal a la Catedral de Sant Feliu

ABRIL

- 20 Trobada d'escolans

JUNY

- 22 Inici del període de vacances

JULIOL

- 1 al 5 Convivència d'escolans, Grup Samuel
- 22 al 26 Convivència amb el Sr. Cardenal a Campeio (Alacant)

Una convivència per iniciar el curs

Reprement la tradició: Tartera

Enguany, després de tres anys sense realitzar-se a causa de la irrupció de la pandèmia, al Seminari hem recuperat la tradicional convivència d'inici de curs a Tartera. Aquestes convivències sempre han significat una manera estimulante d'acabar les vacances estivals, com un moment de retrobament festiu amb els companys i, alhora, d'oferiment al Senyor de tota l'activitat

a la llum d'alguns textos de la mare Elvira, fundadora de la comunitat del Cenacle i recentment difunta.

A la tarda del dijous tornàvem a Barcelona i ja ens instal·làvem a l'edifici del Seminari, on acabaríem el dia veient junts una pel·lícula. Finalment, divendres tancàvem la setmana de convivència amb una visita al centre salesià d'estudis teològics Martí Codolar, on

es formen acadèmicament alguns dels seminaristes de Barcelona.

No obstant això, el curs no va quedar definitivament inaugurat fins al divendres següent al vespre, en què, ja completada la primera setmana de classes a la Facultat de Teologia, vam celebrar al Seminari la missa i el sopar oficials d'inici de curs. L'Eucaristia va ser presidida pel bisbe Agustí Cortés i va predicar el Sr. Cardenal, amb la concelebració dels dos bisbes auxiliars de Barcelona i l'equip de formadors de Barcelona i Sant Feliu. Just

La comunitat del Seminari a la casa de Tartera

espiritual, comunitària i acadèmica que viurem durant el curs que iniciem. Tanmateix, per la seva novetat respecte als darrers cursos, aquests dies han estat especialment més motivadors per a la majoria. D'altra banda, tots tornàvem de l'estiu amb l'experiència comuna de la JM, desitjosos de compartir com l'havíem viscut amb els respectius grups de les nostres parròquies i de sentir el testimoni dels companys.

Precisament, compartint l'estiu és com vam passar la tarda del primer dia de les convivències. L'endemà vam travessar la frontera francesa amb els cotxes per fer una excursió a la muntanya. Tot caminant, també anaven sorgint les converses espontànies, a través de les quals repreïem la relació personal entre nosaltres i reenganxàvem així la vida fraterna que tant ens sosté i ens fa créixer en el dia a dia del Seminari.

Però el vertader sosteniment, del qual sorgeix aquesta fraternitat i sense el qual no tindria sentit començar un nou curs al Seminari, és la crida del Senyor a seguir-lo en el camí cap al sacerdoci. Així ho recordàvem el darrer dia de la nostra estada a Tartera, amb un matí de recés

a continuació, vam passar al menjador per al sopar, al final del qual es van presentar als bisbes els dos nous seminaristes que han entrat aquest curs: Roman Jané i Álvaro Fabra.

Ara bé, no podríem dir que hem iniciat realment el curs si hagués faltat una actuació del nostre tenor particular Edu Mata, que va posar veu i melodia a la joia compartida per aquestes dues noves vocacions amb una interpretació magnífica de *La donna è mobile*. Al marge de la broma, donem moltes gràcies per aquest nou curs que el Senyor ens concedeix de començar per continuar avançant en el camí de discerniment de la vocació sacerdotal, donem gràcies pels dos nous seminaristes i preguem perquè el Senyor susciti moltes més santes vocacions al sacerdoci i perquè tots els cridats sàpiguen escoltar i respondre generosament a la seva veu.

Antoni Barenys i Queralt
ETAPA CONFIGURADORA

Testimonis

Noves incorporacions al Seminari

Román Jané

Soy de Barcelona y he vivido toda la vida en Sarrià-Sant Gervasi, hasta que por razones obvias este pasado septiembre he tenido que mudarme a l'Eixample para dar comienzo a esta gran aventura que es el Seminario. Tengo 29 años. Estudié Derecho y ejercí la abogacía durante más de 3 años, y posteriormente me dediqué un par de años a la consultoría de recursos humanos, también enfocado en el sector de la abogacía.

Pese a ser de familia católica y haber recibido una educación en la fe me distancié bastante pronto de Dios y la Iglesia, hasta que a través de un retiro de Effetà con la parroquia del Remel se plantó la semilla de la fe y empecé a querer creer. Una vez conocí a Dios, solo quise conocerle más para aprender a quererle mejor. Y saciando mi sed de Dios llegué a la conclusión de que fuese cual fuese el camino de vida que tenía Él para mí, tenía mi Sí.

La base de mi comunidad de fe ha sido (y sigue siendo) mi familia, un grupo de amigos cuyo centro es Dios, la comunidad y las ganas de evangelizar que vivo en Effetà y Hakuna y un buen puñado de sacerdotes a los que poder tener como referentes y a quienes cuando escucho hablar digo: «qué ganas de ser sacerdote».

Cuento con todas vuestras oraciones para que mi vocación avance según el camino de Dios y, sobre todo, para que muchos jóvenes den su Sí a Dios.

Juan Carlos Guzmán

Mi nombre es Juan Carlos Guzmán, nací en Venezuela y soy hijo de padres colombianos. Como toda vocación, es un regalo Inmerecido, un llamado que te inquieta a dar respuesta a Dios, quien es quien llama, y es por eso que me encuentro en el Seminario respondiendo a ese llamado. Todo comenzó hace unos años cuando por primera vez sentí el llamado al sacerdocio. Pero debido a mi edad (32 años) no fue posible mi ingreso en el Seminario. Por lo tanto, terminé descartando la idea de ser sacerdote.

Continué llevando mi vida de piedad, asistiendo a misa los domingos, sirviendo en la parroquia... pero no era suficiente, sentía que algo faltaba. Bien lo dijo san Pablo: «Porque los regalos de Dios son irrevocables, como lo es también su llamamiento».

Después de un tiempo, mi madre y yo nos fuimos a vivir a Colombia. Allí conocí la Congregación de Religiosos Terciarios Capuchinos. Estuve con ellos tres años que me ayudaron mucho y que confirmaron que mi llamado es al sacerdocio diocesano.

Una vez que salí de la Congregación comenzó mi búsqueda de un Seminario diocesano. Un amigo sacerdote de la diócesis de Sant Feliu de Llobregat me presentó a su diócesis y allí comenzó mi proceso. Actualmente me encuentro en el Seminario Conciliar de Barcelona, cursando la Etapa Introductoria, sirviendo en la parroquia de Sant Joan Despí, en Sant Feliu de Llobregat.

Álvaro Fabra

Mi nombre es Álvaro Fabra, soy natural de Sant Just Desvern y tengo 24 años. Soy graduado en Humanidades por la Universidad de Navarra y tengo la carrera de Derecho empezada y con el proyecto de terminarla en algún momento.

Este año he entrado en el Seminario Conciliar de Barcelona a través de la diócesis de Sant Feliu de Llobregat, mi diócesis. Pese a haber entrado este año en el Seminario, el proceso de discernimiento vocacional lleva años en movimiento en mi vida. En concreto, durante los últimos tres años el Señor me ha ido confirmando a través de diferentes medios el proyecto que tiene para mi vida.

Este periodo en el Seminario, que abordo con alegría y plena confianza en Dios, es, espero, el último paso en este proceso de discernimiento, que me ayudará a conocer la voluntad de Dios en mi vida, el plan de santificación que tiene preparado para mí. Espero realmente poder profundizar en la grandeza de su amor durante estos años, para poder discernir en verdad lo que Dios tiene preparado para mí y poder crecer en mi relación con Él y con mis compañeros de cara al futuro.

Continuant el ministeri

Conversant amb el nostre antic formador Mn. David Álvarez

Unes paraules finals

Quina ha estat la teva trajectòria des que vas entrar al Seminari?

Quan era seminarista el meu primer destí va ser la parròquia de la Puríssima de Sabadell, l'any 2004, quan va tenir lloc la divisió de les tres diòcesis. Després de la divisió em van enviar a la parròquia de la Verge de la Pau i, estant destinat a aquesta parròquia, el 19 de març de 2006 vaig rebre l'ordenació diaconal a la capella del Seminari. Ja durant l'etapa pastoral, alhora que estava destinat a la Verge de la Pau, també col·laborava en el Seminari Menor com a formador, i aquest va ser l'encàrrec pastoral que se'm va encomanar com a diaca. Entre setmana vivia al Seminari i em dedicava al Seminari Menor, mentre que els caps de setmana anava a la parròquia.

però em van assignar tres noves parròquies per a col·laborar-hi els caps de setmana, finalitzant el meu servei a la Verge de la Pau: la Mare de Déu de Fàtima, a Nou Barris; Sagrat Cor de Poblenou; i, durant un temps, també la Mare de Déu dels Desemparats, a l'Hospitalet.

L'any 2011 em van nomenar vicari de Sant Vicens de Sarrià i delegat de pastoral vocacional, essent rellevat dels càrrecs anteriors. Posteriorment, el 2018 em van enviar com a formador del Seminari major, deixant de ser vicari de Sarrià. Dos anys abans, el 2016, em van nomenar rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Salut de les Planes, a Vallvidrera, on he estat des de llavors fins el 2023, que m'han nomenat rector de les parròquies de Maria Auxiliadora i la Sagrada Família de Mataró.

El dia del comiat, amb Xavi Campmany i Joan Pinyol

Nou mesos més tard, el 3 de desembre de 2006 em van ordenar com a sacerdot, fa ja 17 anys. Llavors vaig continuar dedicat al Seminari Menor com a formador,

Has estat molt de temps dedicat a la formació del Seminari Menor i Major...

Sí, molts anys dedicat a la formació. Des de 2005 fins el 2011 en el Seminari Menor, i del 2018 fins el 2023 en el Seminari Major.

Què és el que més valores dels teus anys com a formador del Seminari?

L'ordre en l'oració, la litúrgia ben cuidada i la convivència amb els seminaristes són algunes de les coses que més valoro del temps dedicat a la formació. Ha estat un regal de Déu.

Però la relació amb els seminaristes és molt diferent de la relació que pots tenir amb els feligresos d'una parròquia, perquè al seminari ho fas tot en comú amb ells... Com es viu això?

Sí, al Seminari, amb més intensitat que a la parròquia, has de formar des de l'exemple personal, a través de la convivència amb els seminaristes. En aquest sentit, per a mi ha estat de gran ajuda, com a formador, fer cada setmana amb els seminaristes la *lectio divina*. Després de l'Eucaristia i la pregària comunitària de la Litúrgia de les Hores, escoltar tots junts la Paraula de Déu i compartir el que ens diu a cadascú és potser el que més fomenta una relació de proximitat entre el formador i el seminarista, la qual afavoreix enormement aquesta dimensió testimonial de la formació. Per respondre a la crida del Senyor primer cal escoltar la seva Paraula, i en això el formador també ha de ser exemple.

Com a formador, quin consell donaria a un seminarista que comença la seva etapa de Seminari?

En primer lloc, cuidar molt l'oració, perquè no tenen sentit l'entrega, la vida i la missió sacerdotal sense Déu. És importantíssim estar molt unit al Senyor, buscar moments amb Ell. És necessari fer experiència del Senyor per a tenir els seus mateixos sentiments com a bon Pastor. No hi ha configuració si no estem units a Crist.

El segon és deixar-se acompanyar, amb molta sinceritat i transparència amb el formador, amb el director espiritual i amb el rector. La sinceritat del seminarista fa bé al Seminari, a l'equip i al propi candidat. Això ajuda a detectar les mancances i els límits del seminarista, per a poder-los treballar, i també els seus punts forts i els seus carismes, per a poder-los potenciar. En definitiva, és un temps per a créixer en l'entrega des de la veritat, tant en relació amb un mateix com amb l'Església. El ministeri és un do immerescut. Qui és digne de rebre'l? És un regal del Senyor que només es pot acollir des de la humilitat i la petitesa, seguint el mateix sí de Maria.

Quin record conserves del teu pas com a formador del Seminari Menor?

El Menor no és fàcil, perquè els nois són petits i trapelles, però hi ha molts moments bons. Són nens, i has de fer les coses de manera que puguin entendre-les; per exemple, les homilies. Dels records més bonics que conservo d'aquesta etapa és veure els seminaristes menors acompanyant-me en el dia de la meva ordenació diaconal i també en la presbiteral. En l'ordenació diaconal, que va ser a la capella del Seminari, un dels nois, que es deia Esteve, va col·laborar en la cerimònia tocant el teclat i amb els cants. Tots estaven molt entregats amb l'ordenació, va ser una benedicció comptar amb ells, amb la seva pregària, presència i col·laboració.

I com a formador del Seminari Major?

Tinc massa bons records aquí, des de la gent, les tertúlies, la *lectio divina* i els partits de ping pong,

fins a com es viu la litúrgia en el Seminari. Sempre em tocava presidir l'Eucaristia de Sant Bru per la tesi que continuo fent sobre la litúrgia dels monjos cartoixans.

Beneint el pessebre de la residència St. Josep Oriol

Quins reptes venen ara...

Ara la meua realitat ha canviat molt. El primer repte és aterrar a Mataró. La comunitat a la qual m'han destinat és molt gran i la realitat social del barri és molt diversa. S'hi barreja la població d'origen andalús i extremeñy, que va arribar fa dues o tres generacions, amb la immigració actual provinent del Marroc, Tunísia i de diferents llocs del món islàmic i asiàtic.

Els feligresos són gent molt senzilla, molt bona, i amb un gran sentit de comunitat. Entre ells tenen molta força les «hermandades»; ja m'han donat dues medalles: la de la Virgen del Rocío i la de la Virgen de la Esperanza. La veritat és que és una comunitat molt viva.

El ritme aquí és molt diferent del que es viu al Seminari: celebrar batejos, l'Eucaristia a les dues parròquies, les hores de despatx parroquial. Només porto dotze dies de rector i ja he tingut dos enterraments. El repte, bàsicament, és que les parròquies siguin una veritable comunitat oberta a tots, poder oferir un espai de trobada amb el Senyor i acompanyar la gent, sobretot per mitjà dels sacraments.

Mn. David Álvarez i Luis Jaureguizar durant l'entrevista

Un pas important en el camí de formació

Cada any tenim el goig al Seminari i a la Diòcesi de celebrar el que en diem el ritu de l'admissió de nous futurs ministres de l'Església, que s'han llançat a l'aventura de deixar-ho tot per viure el do de la consagració a Déu i per servir els germans. Aquest salt endavant només pot estar impulsat per la força de l'Esperit i subjectat per les mans de la providència, alhora que som acceptats i acollits amb el sí de la nostra mare Església.

Déu. Recollint les paraules proclamades a les lectures de la celebració, es va adreçar a nosaltres el bisbe Javier, en nom de tota la diòcesi, afirmant que el motiu de la celebració era la coincidència de dues voluntats, la de seguir el camí cap el presbiterat i el reconeixement, per part de l'Església, dels signes fonamentals de la vocació en els candidats. Va subratllar la importància que té en el seguiment de Jesús i el seu Regne, mitjançant l'adhesió lleial i dòcil a l'Església, la nostra seriosa

entrega a una relació cada cop més íntima i infrangible amb el nostre model suprem que és Crist mateix. Aquesta coincidència de voluntats es va fer palesa en el moment en què el bisbe ens va cridar a cadascú pel nostre nom i vam respondre: «Soc aquí». Més tard se'ns preguntaria si volem continuar la preparació per a poder ser del tot aptes per rebre un ministeri de l'Església i formar i configurar el nostre esperit per a poder lliurar-nos fidelment al Crist i al seu Cos místic. «Sí, ho vull» va ser la confirmació que vam pronunciar públicament. Moments previs a aquest sí, el bisbe s'adreçava a nosaltres dient-nos que hem rebut uns dons al llarg de la vida que són un regal del Senyor: la família, els amics, els nostres dons i capacitats... El regal entre els regals, el do més preuat, ha estat la crida a la vocació presbiteral. Per poder-la seguir, hem deixat prèviament

els avatars de la nostra vida anterior, per tal de, si és finalment la voluntat de Déu, esdevenir ponts del missatge evangèlic de salvació al món, com a sacerdots del Crist etern i misericordiós. Certament, aquest és un do gratuït, com deia l'Evangeli que es va proclamar: «S'exigeix molt d'aquells a qui s'ha donat més», i no donem res que no ens hagi estat donat abans, és a dir, no fem més que retornar allò que a Déu i sols a ell pertany. Tots cinc podem afirmar que aquest do i aquesta comanda ens sobrepassen i que la nostra resposta és fruit només de l'amor i força rebuts. Per a nosaltres, ens resumia el bisbe, comença un període en què ja no viurem per a nosaltres, sinó per configurar els nostres ulls, cors i mans als de Jesucrist, per amb ell i per a major glòria seva, servir la seva esposa, l'Església, i els nostres germans tots.

Antoni Manzanera Navarro
ETAPA CONFIGURADORA

Luis Jaureguizar, Juan Eusebio Brea, Daniel Delgado, Raúl Tomabacás i Toni Manzanera amb el bisbe Javier Vilanova

enguany, quatre seminaristes de la diòcesi de Barcelona, en Daniel Navarro, en Luis Jaureguizar, en Raúl Tomabacás i un servidor, a més d'un seminarista de la diòcesi de Sant Feliu, en Juan Eusebio Brea, vam rebre l'admissió el passat 4 de desembre, a la capella del Seminari, de mans del bisbe Javier Vilanova. Aquest ritu suposa un pas significatiu en l'itinerari de formació cap el presbiterat i normalment se celebra en l'equador del procés formatiu, quan els seminaristes passen de l'etapa discipular a l'etapa configurativa. En aquest moment, els candidats manifesten públicament el seu desig de seguir en el procés vers el diaconat i, en última instància, el sacerdoti. Per part seva, l'Església reconeix que els candidats han assolit la maduresa espiritual, humana i acadèmica suficient per tal de poder seguir un camí més profund i conscient en l'acompliment de la voluntat de Déu. La capella del Seminari es va omplir a vessar dels nostres familiars, amics, feligresos i mossens, que s'hi van voler fer presents per acompanyar-nos en la nostra nova resposta a la crida de

Celebració de la Mare de Déu del Roser

Honorant la nostra Mare

Sortint en processó de la capella del Seminari.

«El Rosari, encara que es distingeix pel seu caràcter marià, és una oració centrada en la cristologia. En la sobrietat de les seves parts, concentra en si la profunditat de tot el missatge evangèlic, del qual és com un compendi». Així ens parla la introducció la Carta apostòlica *Rosarium Virginis Mariae*, de sant Joan Pau II, sobre el Sant Rosari.

Al Seminari vam tenir-ho en compte de manera molt especial la nit del passat divendres 7 d'octubre en què, en motiu de la festivitat de la Mare de Déu del Roser vam poder dur a terme de manera solemne el res del Rosari, tot acompanyant la imatge de la nostra Mare entre els claustres de casa nostra. Una celebració comunitària en la qual els seminaristes tenim l'oportunitat d'honorar la «plena de Gràcia» portant-la a coll amb solemnitat, anomenant-la Mare amb els llavis i llurant-li les nostres peticions des del cor. Encara que en la nostra vida diària la Mare de Déu és present en les nostres oracions durant tota la jornada, en els nostres cants i en el res diari del Rosari, aquests moments són una oportunitat privilegiada per posar a les seves mans el camí que recorrem en comú els que

ens hem sentit cridats pel seu fill al sacerdoti. Som conscients que sense la seva intercessió, aquells que hem après dir «sí» com ella, no podem arribar a la meta que Déu ha fixat per a les nostres vides.

No oblidem dedicar un moment enmig del nostre treball, les nostres ocupacions o el nostre estudi per a resar el Sant Rosari, perquè és la forma més adequada per parlar amb la nostra mare Maria. Especialment, en aquest temps en què afloren els conflictes armats a Europa, a Terra Santa i a tants altres llocs del món, aquesta oració pren especial relleu a la llum de la petició que va fer a Fàtima la Mare de Déu, on es va presentar com la «Senyora del Rosari»: «Reseu el Rosari tots els dies per a aconseguir la pau del món i la fi de la guerra». Així doncs, utilitzem aquesta oració per a combatre el mal del món i obtenir els favors de qui ens fou lliurada pel seu mateix fill com a Mare nostra, repetint-li sense descans: «Beneida sou vós entre totes les dones i beneit és el fruit del vostre ventre».

Gerardo Velázquez Jiménez
ETAPA DISCIPULAR

Compartint l'estiu. Peregrinació a Lourdes

El tesoro d'acompanyar l'Hospitalitat

El 11 de febrero de 1858 la Virgen María se apareció en la gruta de Massabielle a una humilde y sencilla adolescente de 14 años. Desde entonces ha ido creciendo el lugar como centro espiritual mariano donde miles y miles de personas rezan a nuestra Madre. El Seminario de Barcelona aprovecha las oportunidades que se le ofrecen para peregrinar a Lourdes.

Así lo hicimos el pasado mes julio, los seminaristas de las etapas formativas propedéutica y discipular, junto con el rector Salvador Bacardit y el formador Mn. David Álvarez, uniéndonos a la Hospitalidad de Barcelona, cuyo origen y razón de ser es acompañar a todos aquellos que por motivos de salud o de edad, no pueden ir solos a ver a la Virgen.

Fueron cuatro días intensos pero llenos de grandes momentos. Colaboramos con el resto de los voluntarios

en asistir a los enfermos en aquellas necesidades en las que no pueden valerse por sí mismos. Los acompañamos a visitar los lugares del Santuario. Participamos del Santo Rosario en la plaza de la basílica del Rosario, de la precedente procesión de las antorchas, de la adoración al Santísimo Sacramento en la basílica subterránea San Pío X... Y lo más importante, asistimos a la celebración de la Santa Misa presidida por el obispo Sergi, que nos acompañó en todo el peregrinaje. Todos, obispos, pastores, seminaristas, voluntarios y enfermos, nos unimos en oración a Nuestro Señor y a su Santísima Madre.

El contacto con los enfermos, escuchando sus testimonios, compartiendo sus limitaciones ayudándoles en sus dificultades; nos mostraron el rostro de Cristo sufriente presente en ellos. También el convivir con los hospitalarios nos dejó ver al Dios misericordioso, que se abaja para estar con nosotros y compartir nuestras miserias y limitaciones.

Todo en conjunto ha sido una experiencia esencial para los seminaristas, que queremos entregar nuestra vida al servicio de Dios y de los hermanos. Una vivencia de las situaciones de esta vida, no siempre fáciles, pero marcada y gobernada siempre por la Caridad Divina.

Arturo M. Gavilán Roldós
ETAPA DISCIPULAR

Convivències d'escolans

Entre els indis del Canadà

El passat estiu, del 10 al 14 de juliol, un bon grup d'escolans de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat van poder participar de les ja tradicionals Convivències d'Escolans. El lloc aquest any va ser Llinars del Vallès, on els nois van poder trobar-se amb el testimoni de sant Joan de Brébeuf, jesuïta missioner que al segle XVII va endinsar-se dins les terres del Canadà per portar l'Evangelí als indis que encara no havien sentit parlar de Jesucrist. La seva història, junt amb la d'altres companys que també van donar la vida per Crist entre els "pèl-roges" tot portant l'amor de Déu, ens va guiar al llarg de totes les aventures que vam gaudir allà.

En arribar, els escolans van descobrir quina era la seva tribu: malissets, innus, algonquins i hurons. Com a membres d'aquestes tribus, van conèixer el que el missioner els anava explicant sobre Déu, però la situació amb una tribu veïna rival, els iroquesos, va fer que tots els plans quedessin trastocats en declarar-se la "guerra dels castors". Així doncs, enmig d'aquesta terrible situació, els indis (escolans) van aprendre sobre els sagraments a la vegada que s'entrenaven per escapar dels iroquesos i es preparaven per a un possible atac. Gràcies a Déu, tots els escolans van tornar vius de la seva missió a les terres dels "pèl-roges" després d'haver passat uns dies en pregària, aprenent sobre Crist i jugant amb tota la colla.

Cal agrair la visita que Mons. David Abadías ens va fer, celebrant la Santa Missa amb nosaltres. A més a més, aquestes convivències han estat les últimes, per ara, de Mn. Joan Mundet i Mn. David Álvarez, que aquest nou curs han rebut una nova missió pastoral. Gràcies per la vostra pregària, dedicació i feina!

Que els sants del Canadà preguin per tots nosaltres!

Daniel Delgado Navarro
ETAPA CONFIGURADORA

Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa

«María se levantó y partió sin demora» (Lc 1,39)

Recordo arribar al parc «Eduardo VII» per donar la benvinguda al Sant Pare. Estava ple de gent! Em va impressionar. Tots érem allà pel mateix motiu: perquè el Papa Francesc ens volia reunir a Lisboa! Ara el seu somni s'havia fet realitat, ja havia valgut la pena el viatge! **Javier Casals**

Peter amb joves de Sta. Eulàlia de Vilapicina

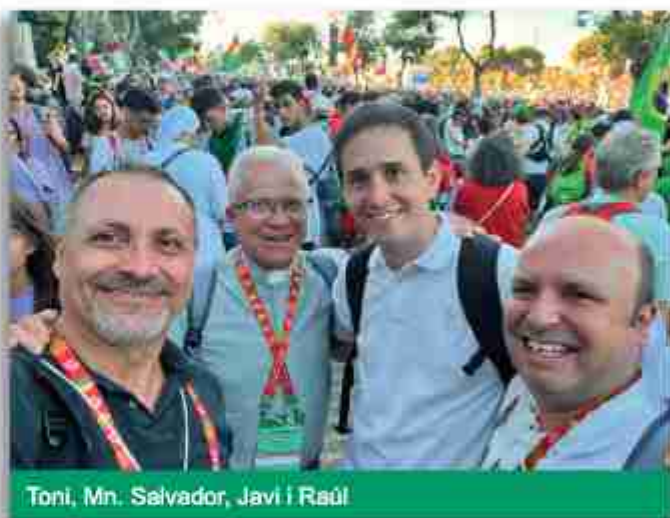
Per nosaltres, parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina, com per tants d'altres, la JM ja es va començar a preparar amb bastant temps d'antelació, amb activitats i actes per recaptar diners per tal que tots els joves que volguessin anar-hi poguessin gaudir d'aquest viatge, i així va ser! Jo personalment vaig gaudir molt, sobretot de veure com els joves s'entusiasmaven per Crist i per l'església, i com se'ls va encomanar l'alegria viscuda durant aquelles jornades que vàrem gaudir ben a prop del Sant Pare. **Peter Kibiru**

Victorino amb el seu grup d' Scouts d'Europa

Vaig poder gaudir d'aquesta última JM amb un petit grup de joves de les parròquies de Sant Josep i Santa Maria de Badalona. Realment, van ser molt edificant tots els moments compartits amb ells, els quals mai van ser exempts d'inconveniències d'última hora. Tots érem conscients del gran do de Déu que significava poder ser allà, envoltats d'un milió de joves, amb l'únic objectiu de fer Església i acompanyar el Papa. Quanta gràcia immerescuda! **Eduard Mata**

Ha estat la meva primera JM, on m'ha sorprès la quantitat de joves que han vingut d'arreu del món per compartir la fe. També ha estat el meu primer cop com a responsable d'un grup. Personalment, això m'ha ajudat a madurar en la meua fe, però també en l'experiència de gestionar el grup i acompanyar als joves en aquesta experiència de fe convocada pel Papa Francesc. **Armand Kamnang**

Toni, Mn. Salvador, Javi i Raül

La JM fue, sin duda, un regalo muy grande del Señor. En primer lugar, fue un momento de encuentro con Cristo a través de los mismos jóvenes de la parroquia, pero también a través de aquellos con los que compartimos una celebración Eucarística o una plegaria, de los que nos encontramos en la calle o en el tren, de los miles de jóvenes que venían desde muy lejos o, simplemente, de la ciudad de al lado. Ahora somos conscientes de que nos toca a nosotros comunicar a Cristo en nuestra vida y en nuestra parroquia, entre los que nos rodean, pero de manera especial entre los jóvenes que aún no le conocen. Depende de nosotros que lleguen a saber que, como dijo el Papa Francisco, «somos llamados por nuestro propio nombre» y «amados tal y como somos.» Él nos eligió a nosotros para hacer como María: levantarnos y partir al encuentro del hermano que nos necesita. **Gerardo Velázquez**

Guillem, Joan, el bisbe de Boston Seán Patrick O'Malley, Mn. Pere i Armand

Per a mi, la JM ha estat una experiència de veure com és el Senyor qui realment porta endavant totes les iniciatives pastorals, més enllà de tot el que nosaltres puguem haver planificat. Amb el grup que acompanyava, els mateixos imprevistos que van anar sorgint van acabar esdevenint el centre de la nostra conversa i la nostra pregària. Fruit d'això, hem pogut créixer com a grup, tant en la relació entre nosaltres com en la relació amb el Senyor. **Antoni Barenys**

Siendo seminarista, tuve la dicha de participar en la JM como Scout de Europa y como voluntario. Con nuestro grupo, estuvimos instalados en una antigua base militar, que hacía las veces de campamento.

Mn. Joan Costa i David Lucena amb el grup d'El Remel

Allí pudimos celebrar la Misa a diario y el Santísimo permaneció reservado para la oración. Llegamos a convivir, en este mismo lugar, alrededor de 800 scouts de 15 países. Respecto al servicio que nos fue encargado, este consistió, principalmente, en colaborar con la distribución del desayuno a peregrinos guatemaltecos. Deo gratias. **Victorino Milla**

Personalment, ha estat una experiència que és difícil d'explicar, perquè cal viure la JM per entendre totes les emocions que es van vivint des del dia que comença

el pelegrinatge a la ciutat d'acollida. És una riquesa conèixer joves de tot arreu del món, que tenen les teves mateixes inquietuds i comparteixen la mateixa fe en Crist. Aquesta ha estat la meua primera experiència d'una JM, i considero que m'ha ajudat molt en la meua formació cap al sacerdoti. Des del dia en què vam sortir de Barcelona, va ser un compartir que es va anar obrint cada vegada més: a joves d'altres parròquies de Barcelona, de la resta de Catalunya i, un cop a Lisboa, de la resta d'Espanya i de moltes altres diòcesis del món. Això t'ajuda a deixar les teves comoditats per adaptar-te als altres i al que sigui millor per a tots, però saps que ho fas per una causa més gran: compartir la teua fe amb els altres per a poder tenir, tots plegats, l'experiència de la trobada amb Crist. **Renatto Giovanni**

Edu i Toni amb el grup de Badalona

De la Jornada Mundial de la Joventut, el meu cor es queda amb l'acollida rebuda per tots els voluntaris, però, especialment, pels sacerdots de Lisboa. Van ser veritables instruments de Déu, compartint amb nosaltres aquells dies tan intensos. **Arturo M. Gavilán**

Gerardo amb el grup de la parròquia de St Plu X

Aquelles coses impensables...

De la Guineueta a la JMJ de Lisboa... caminant!

Junts en ruta ja a Portugal, 36a etapa: de Sousel a Pavla (34 km)

Ja feia temps que em rondaven pel cap les peregrinacions que organitza Mn. Ferran Lorda amb els joves de la seva parròquia del barri de la Guineueta (St. Mateu i St. Rafael), i, abans, a St. Teresina. Gairebé cada estiu n'organitza una de no pocs kms. Però el projecte de l'estiu passat, que va començar a organitzar-se el setembre de 2022, superava totes les expectatives: anar a la JMJ de Lisboa caminant des de Barcelona. L'objectiu era doble: a més de caminar a l'encontre de Crist trobant-se amb el Sant Pare i

viure la JMJ, es recaptarien fons per la construcció de la nova església de la parròquia de St. Rafael.

Els dos seminaristes que col·laboren en aquestes parròquies, en Joan i en Lluís, estaven il·lusionats amb el projecte. Un d'ells, en Joan Xipell, anava concretant les etapes d'un itinerari ambicilós, alhora que contactava amb ajuntaments i parròquies demanant allotjament. A poc a poc, anava prenent forma el projecte.

40 dies, 40 etapes, 1.300 km

Mentrestant, els joves de la parròquia s'anaven engrescant en l'aventura que, certament, era un repte: 40 dies, uns 1.300 km... amb les incomoditats pròpies del peregrí i amb alguna que altra norma pròpia del grup, com és per exemple el dejuni de telèfon mòbil. «Podré viure sense mòbil 40 dies? Sí! I més, encara!». A més, els joves de la parròquia van fer diverses recaptades durant l'any per ajudar a pagar les despeses de la peregrinació.

Sortint d'Alcossebre (Castelló) fent camí de nit vora el mar. 9a etapa, d'Alcossebre a Bancàssim (30 km)

Finalment, es van apuntar 55 joves que sortirien des de Barcelona; 10 joves més que s'afegirien durant les dues primeres setmanes; i 20 joves més que començarien des de Mèrida i farien el tram final (10 dies, quasi 300 km). En total, 85 joves.

Passaven els mesos i jo, personalment, no em treia del cap aquest projecte. Gairebé tots els seminaristes anaven a la JMJ amb els joves de les seves respectives parròquies. O sigui que un servidor disposava de certa llibertat per escollir un

Entrada solemne de Joan Xipell a Fuentealvilla el dia del 13è aniversari del gol d'Iniesta (11 de juliol). 16a etapa, de Villatoya a Fuentealvilla (25 km)

grup amb qui anar. M'engrescava el fet de passar 40 dies caminant, a imatge dels 40 anys que peregrinà Israel en el desert abans d'entrar a la Terra Promesa, i que els va suposar una transformació interior, una conversió del cor «fent un poble ben disposat».

També és cert que m'anava posant jo mateix excuses varies, algunes ben reals, que podien dificultar la llarga caminada. Sentia, però, en el cor, el desig d'acompanyar com a prevere el nombrós grup, i alhora ser un més en el ramat. També pensava que si finalment sorgís algun inconvenient físic, intentaria ajudar amb les furgonetes d'intendència que acompanyaven el grup. Així em vaig decidir a acompanyar el grup. Al rector, Mn. Ferran, li va semblar molt bé. Seríem tres mossens en total; ens acompanyava també Mn. Toni Vidal, que just acabava els seus estudis a Roma. Així, vam començar l'aventura el dilluns 26 de juny.

Els matalassos inflables, una gran ajuda per un bon descans. Poliesportiu de Sousel. 35a etapa, de Vila Fernando a Sousel (34 km)

Les jornades començaven ben d'hora. Ens llevàvem entre les 2 i les 3 de la matinada, depenent dels km de la jornada, per tal d'arribar al final d'etapa cap al migdia. Recollíem ràpidament la parada, esmorzàvem, fèiem una pregària d'oferiment del dia i uns dels mossens orientava amb uns punts de meditació la primera hora de caminada, que era en silenci fent pregària. La temàtica versava sobre la vida de Moïses, la sortida d'Egipte i la travessia del desert fins a arribar a la Terra Promesa. El Llibret de la Peregrinació ens ajudava després a seguir un itinerari espiritual ben pràctic per a la vida cristiana dels joves. En aquest llibret, cada dia se'ns proposava un text de lectura i la vida d'un sant, a més d'altres temes enriquidors per la reflexió i la convivència (cants diversos, etc.)

Calma! Ruta inesperada: «Se hace camino al andar». 21a etapa a la província de Ciudad Real, de Tomelloso a Manzanares (38 km)

Caminàvem de nit, a la llum de les estrelles, fent una tirada d'unes quatre hores. Es tractava de guanyar hores per no haver de caminar amb el sol del migdia. En general, tothom va respondre molt bé. Després d'uns 20 km, cap a les 8 del matí, ens trobàvem amb el Luis, que portava la furgó d'intendència, per fer un 2n esmorzar i resar la lectura espiritual. Ens untàvem de crema solar i continuàvem amb la 2a etapa del dia, que començava amb la pregària del Rosari tots

Els tres mossens, Mn. Toni Vidal, Mn. Ferran Lorde i Mn. Bernat Gimeno. Descansant a Talarrubias (Badajoz). 27a etapa, d'Agudo (Ciudad Real) a Talarrubias (37 km)

junts. Mentre caminàvem, el Jaime, amb una altra furgó s'encarregava principalment de rentar la roba; cada dia teníem roba neta! La missió de les «furgos» era realment imprescindible.

En ser un grup tan nombrós i de diversos d'edats (entre 14 i 25), existia el perill del distanciar-se al llarg del camí. És per això que, quan un estava força cansat (o «petat»), passava directament endavant a marcar el pas de la resta amb el seu ritme; era un estímul per continuar, a més de no endarrerir-se més. Detalls com aquest feien el grup compacte: tothom anava amb tothom, conversant, cantant, en silenci, etc.

Arribats a lloc, tocava un merescut descans, que seria generalment en poïlesportiu o parròquia. Ens rebien la gent i els mossens; tothom sabia de la peregrinació, ens acompanyaven des de la pregària i ens acollien amb afecte i cordialitat. L'hospitalitat en molts casos fou excel·lent, dins de la dificultat pròpia que su-

Ben estents els tres seminaristes i els escolars, Pau i Nico

posa acollir un grup tan nombrós. És notava que per la gent érem «el Crist en peregrinació», l'Església jove en camí, i ens acollien com a tal.

Després de descansar, dutxar-se, dinar entrepans, etc., cap a les 16 h anàvem a la parròquia del poble, on fèiem un temps de pregària amb Exposició del Santíssim i celebràvem la missa, normalment presidida pels diferents «párrocos» que hem anat coneixent i acompanyats per la fel·ligresia, en alguns casos, grups de joves que ens trobaríem després a la mateixa celebració de la JM). Cap a les 19 h teníem previst el sopar, calent/fred i cuinat, compartíem les vivències de la jornada i «al sobre» cap a les 20 h a recuperar forces per a l'endemà.

No cal ara explicar totes les vivències, anècdotes, curiositats, etc.; tot queda en certa manera relatat en les cròniques que cada dia s'escrivien i es penjaven a la web de la peregrinació (encara es poden llegir a <bcnrlisboa-sanrafael.cat>); aquestes cròniques tenien principalment la finalitat de mantenir informats als pares, que des de casa seguien els nostres passos, vivien la peregrinació i, el més important, resaven perquè tot anés bé. Cer-

tament, juntament amb ells, molta gent resava i es va notar, doncs, pràcticament no vam tenir cap incident greu. I això que, en 40 dies, pot passar de tot!

En tot cas el Senyor ens acompanyava per tal d'arribar sant i estalvis a Lisboa, en plena forma, contents i alegres a trobar-nos amb el Sant Pare i amb altres joves. Primer de tot, com a sorpresa, algunes famílies van poder desplaçar-se a Lisboa per rebre'ns. Va ser un encontre més que emotiu. Així, tots plegats vam fer entrada «solemne» a la catedral cantant «Siervo por amor, sacerdote de la humanidad».

Ja a Lisboa, estàvem preparats per viure l'experiència pròpia de les JM-J's. L'encontre amb el Vicari de Crist sempre és una nova abraçada del Senyor en el teu itinerari cristià, present també en l'Església, en aquest cas, església jove entorn de Pere.

Gràcies, Senyor, per ajudar-me en el camí! Un agraïment molt gran a tots els qui han fet possible aquesta «loca» aventura, principalment a Mn. Ferran amb la seva il·lusió i empenya, a Mn. Toni; als «serpas» Joan, José i Álvaro; al xofers del treball infatigable de les furgos d'intendència, Luis i Jaime; als joves, o tots; que són molt divertits... A veure si veiem el nou temple de Sant Rafael!

Mn. Bernat Gimeno Capín
FORMADOR

Mn. Bernat, Xavi Campmany, Joan Xipell i Luis Jaureguizar, a la catedral de Lisboa. 40a etapa, de Vila Franca de Xira a Lisboa (37 km)

Para mí la JMJ fue una oportunidad de encuentro con diferentes personas. Fui con el grupo de jóvenes de la diócesis de Sant Feliu de Llobregat, acompañando al grupo de la parroquia «dels Sants Just i Pastor». El viaje nos ayudó a conocernos más de cerca y generó algunos de esos lazos que solo se crean viviendo algo juntos. Además, durante la JMJ me reencontré con diferentes amigos de todo el mundo, lo cual fue un regalo que me recordó la universalidad de la Iglesia. Por último y, principalmente, fue una oportunidad para tener un encuentro con Cristo en medio del bullicio: fue experiencia de Cristo presente en la Iglesia. **Álvaro Fabra**

Peter amb joves de la parròquia de Sta. Eulàlia de Vilapicina i de Sta. Engràcia

L'experiència JMJ té molts plecs i moltes pestanyes per obrir i llançar-nos a viure les sorpreses que l'Esperit ens té sempre preparades, d'una manera o altra, als qui acudixen a aquesta cita amb el Sant Pare. Fins i tot els més veterans, els qui acompanyàvem el Rector del Seminari en petit comitè, vam trobar moments per tornar-nos a sentir meravellats per la inacabable generositat de Déu, i no tan sols a Lisboa, a pocs metres del Papa, sinó també en el trajecte d'anada i tornada. Vam testimoniar com l'Esperit Sant sempre ens dona molt més del que nosaltres puguem donar: en compartir amb els germans coneguts i amb tantes altres ànimes que hem descobert i reconegut pel cognom de cristianes pel seu servei en tan diversos llocs, essent per a nosaltres exemple de servei a l'Església local i universal, d'entrega i treball en pro del bé i dels més necessitats. **Antoni Manzanera**

Estoy profundamente agradecido por la experiencia que pude vivir este verano en la Jornada Mundial de la Juventud. Caminar durante cuarenta días junto a los jóvenes de las parroquias de Sant Mateu y Sant Rafael fue, ante todo, un regalo, así como una oportunidad para preparar de un modo especialmente intenso el encuentro con el Papa y con la Iglesia en Lisboa. **Joan Xipell**

«Responsabilitat». Amb aquesta paraula resumiria la meva experiència a la JMJ de Lisboa 2023. Era la primera JMJ que vivia com a responsable d'un grup: els joves de la parròquia del Santa Maria del Remell. Fins

ara, a Madrid 2011 i a Cracòvia 2016 hi havia participat tan sols com un pelegrí més. Sens dubte, aquesta tasca va comportar una mica de sacrifici, assumit, però, amb l'alegria del qui sap que, del propi sacrifici, unit al de Crist, se n'obtidran fruits de vida eternal. **David Lucena**

Aunque mi primera JMJ me pilló madurito y a la puerta de la treintena, confío en que no será la última. Espectacular y maravillosa semana con millón y medio de jóvenes, reunidos por nuestro amor y sed de Dios. ¡Pues claro que hay esperanza! Además tuve la suerte de estrenarme en una JMJ justo el verano antes de entrar en el seminario, y la experiencia fue inmejorable. Fui con Hakuna, y pude intercalar la convivencia internacional dentro del grupo de peregrinos Hakuna con las diferentes actividades que ofrecía la organización de Lisboa: las Horas Santas, los conciertos, el festival de banderas de tantísimos países, la vigilia... Momentos únicos que quedarán bien guardados en mi corazón. **Román Jané**

He tingut l'oportunitat única de participar a la Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa, un viatge inoblidable des de Barcelona amb els joves de la parròquia de Sant Mateu de la Guineueta. L'esperit d'entrega i alegria que hem compartit durant aquestes jornades ha estat inspirador. Una experiència que reforça el meu compromís en la meua etapa pastoral. **Xavier Campmany**

Amard amb Mn. Abel Trulls i Mn. Marc Majà, del grup de Solsona

Esta JMJ ha sido diferente a las anteriores a las que he ido, ya que empezó el día 26 de junio, cuando salimos caminando desde la parroquia de Sant Mateu de la Guineueta de Barcelona. Un grupo de 80 jóvenes cruzamos la península para encontrarnos con Cristo, junto al Santo Padre y a más de un millón de jóvenes en Lisboa. Desde el principio de la peregrinación hasta la Santa Misa del Domingo en el campo de Graça, fueron días de agradecimiento a Dios por pertenecer a la gran familia de la Iglesia. **Luis Jaureguizar**

LES NOSTRES EXPERIÈNCIES

La Jornada Mundial de la Joventut de Lisboa ha estat la meua tercera experiència en una JMJ. Cadascuna ha tingut un toc ben especial per mi. La primera va ser Madrid 2011 quan era un jove universitari que estava fent les meves primeres passes en la fe i en l'Església. La segona va ser Cracòvia 2016 amb el grup de joves de la parròquia. Aquesta tercera ja hi anava com a seminarista, havent acabat els estudis de Teologia i preparant-me per la transició a l'etapa pastoral. Han estat tres experiències molt diferents però en totes elles hi he vist la mà del Senyor. Una JMJ sempre és un repte logístic, físic, espiritual, de coordinació de grups... Tot plegat amb un objectiu: propiciar la trobada dels joves amb Crist! Confiem que així hagi estat. **Joan Piñol**

Alvaro amb Shadi Vargas, seminarista d'Alcalá

Dejando atrás el calor de la meseta extremeña, llegaba a Lisboa una comitiva de los seminaristas Toni M., un servidor, y el Rector del Seminario, Mn. Bacardit, en el meridiano de las jornadas y con muchas ganas de compartir nuestra fe con los jóvenes; acompañados de Su Santidad, el Papa Francisco. Pudimos percibir rápidamente que la ciudad atlántica se encontraba en estado de gracia, ante la multitud de almas que llenaban al unísono parroquias, capillas, y zonas de actividades diversas, donde se adoraba al Santísimo Sacramento siempre y en todo lugar, se celebraba la

El bisbe Sergi Gordo amb Mn. David, Renato i el grup de la parròquia de Les Planes

liturgia eucarística en todo momento, por cientos de sacerdotes. Los miles de jóvenes que acudieron a este encuentro, pastoreados durante una semana por el Papa Francisco desde una cercanía privilegiada, reflejaron, en los distintos actos de piedad y en los momentos de convivencia, la vitalidad y unidad de nuestra Santa Madre Iglesia. Todo ello en una bella e imponente ciudad como Lisboa que, con su acostumbrada hospitalidad, supo acoger el acontecimiento que trajo a sus calles y rincones la sal de la tierra. **Raúl Tornavacas**

Quin goig poder celebrar junts la nostra fe, la fe de l'Església! La JMJ ha estat una ocasió preciosa per tornar a descobrir la veritable riquesa eclesial: joves d'arreu del món assedegats del Déu viu. Quin regal és poder acompanyar paternalment i mostrar que el Senyor vol donar-nos aigua viva! **Guillem Lisicic**

Una breu síntesis que me quedó después de la JMJ fue esta: organizar algo para tanta gente tiene sus dificultades, pero el Espíritu Santo lo dispone todo para bien. De las largas esperas y colas interminables nacían conversaciones sobre el Señor, surgían inquietudes que desde lo más hondo del corazón buscaban de mil maneras ver algo del rostro de Dios. **Daniel Delgado**

La JMJ va ser una experiència fantàstica. Experiència de fe, de pregària i trobada amb una joventut enamorada del Senyor. Va ser una experiència d'Església viva. Una joventut convocada pel Papa amb ganes de créixer en la fe. Pel grup de joves de la meua parròquia, St. Joan Maria Vianney, va ser una nova manera de veure l'Església. Ja no es veien tan sols, sinó que saben que arreu del món hi ha una multitud de joves que, com ells, també volen viure la fe. **Santi Claret**

Edu i Toni amb el grup de Badalona

Sortides de Propedèutic

Poblet: donde el propedéutico encontró el silencio

El 14 de noviembre salimos los del propedéutico de camino al monasterio cisterciense de Poblet, en Tarragona. Acompañados por el director espiritual del Seminario Conciliar de Barcelona, Mn. Pere Montagut, y un compañero muy afín al monasterio fuimos hasta ahí de buena mañana. Fueron tres días de vivir una experiencia realmente única, compartiendo con los monjes el estilo de vida, con especial énfasis en la oración. En un lugar como ese nos fue posible vivir la Liturgia de las Horas como en pocos otros lugares es posible, cosa que supuso un gran regalo para nosotros. Además, pudimos compartir un rato con el abad de Poblet, P. Octavió Vilà, con quien mantuvimos una conversación muy interesante y amena sobre la vida en el monasterio.

Entre otras cosas, fue un privilegio poder levantarnos con los monjes para ir a rezar y cantar los Maitines (aunque reconozco que fue algo a lo que no estoy acostumbrado y me costaría habituarme). Esto lo hicimos el segundo día que estuvimos ahí, siguiendo a esta liturgia un rato de oración, las Laudes y la Misa,

acabando las oraciones de la mañana con la Hora Tercia antes de que los monjes saliesen a realizar sus labores. En ese rato, antes de la Hora Sexta y la comida, nosotros aprovechamos para deambular por el complejo y, algunos, intercambiar algunas palabras con alguno de los monjes. La comida, muy rápida pero muy buena, se realizó en silencio (más o menos, a los de Tarragona les costó un poco) y por la tarde aprovechamos para tener un rato de *Lectio Divina* con un texto que nos proporcionó el director espiritual.

Después de la segunda noche regresamos ya a la cotidianidad de Barcelona, pero muy enriquecidos por esta experiencia espiritual y sabiendo que siempre que lo necesitemos podremos acudir al monasterio de Poblet a disfrutar de unos días de descanso en el Señor entre los monjes.

Álvaro Fabra Soucheiron
ETAPA PROPEDÉUTICA

El convidat dels divendres

Lluís Revilla ens parla d'algoritmes i justícia

Dins el pla de formació humana que el Seminari ens ofereix, divendres 24 de novembre a la nit vam tenir la primera sessió d'un cicle de xerrades informals sobre temes diversos d'interès teològic-cultural que anem tenint al llarg del curs. En aquesta ocasió vam convidar el Sr. Lluís Revilla, doctor en Biomedicina i bioinformàtic en un centre de recerca, on treballa analitzant dades per a la curació o tractament de malalties. Seguint l'horari habitual del Seminari, vam tancar la tarda d'estudi i la setmana acadèmica amb la pregària de Vespres, en la qual ens va voler acompanyar el nostre ponent, de manera que després vam poder compartir també amb ell el sopar i vam tenir ocasió de conèixer-nos una mica abans de la xerrada.

El tema de la presentació va consistir en mostrar com els algoritmes implementats en les tecnologies d'Intel·ligència Artificial actuals poden ser generadors d'injustícies en la nostra societat. El convidat va aportar molts detalls que els seminaristes desconèixiem sobre el món de la Intel·ligència Artificial. Teòricament, la tasca principal d'aquests algoritmes és millorar l'experiència dels usuaris tecnològics, però si s'apliquen segons una lògica comercial que no estigui convenientment regulada, més que una ajuda suposen un condicionament.

Peril·lustrar fins a quin punt poden arribar les implicacions dels algoritmes d'Intel·ligència Artificial en la nostra vida quotidiana, es va posar com a exemple la manera com estan programades algunes de les plataformes de cerca més conegudes. Quan es realitza una consulta en una d'aquestes plataformes, els algoritmes amb els quals està configurada estan dissenyats de mode que cada usuari, introduint literalment la mateixa paraula, frase o xifra en el cercador, obtingui una sèrie diferent de resultats (encara que puguin ser similars) en funció de les cerques que hagi efectuat anteriorment. El mateix passa amb les plataformes de vídeo i *streaming*. Això comporta que no tothom tingui accés de forma clara i objectiva a la mateixa informació, sinó que aquesta queda restringida -i pot ser que a causa d'això també quedi esbiaixada- pel filtratge que realitza el propi motor de cerca. Així queda afectat el mateix concepte de veritat, ja que el criteri de filtratge de la informació no té en compte la validació de la seva veracitat o falsedat, sinó que estableix una jerarquia dels resultats només en base al nombre de vegades que hi apareguin repetides les paraules de la cerca, de les cerques personals anteriors o de la quantitat de visites que tingui cada pàgina web.

En finalitzar la xerrada hi va haver una estona de preguntes i apreciacions per part dels seminaristes, en la qual alguns van manifestar les seves inquietuds pels reptes que el desenvolupament creixent de la Intel·ligència Artificial plantegen de cara a l'evangelització i la vivència de la fe: des de l'addicció a la pornografia o al propi ús dels dispositius electrònics i de les xarxes socials, amb l'abandonament de la vida comunitària, sacramental i d'oració personal que se'n deriven, fins al qüestionament de la credibilitat de l'Església i de les grans veritats de la fe per influència de notícies falses o tendencioses i d'espiritualitats sincrètiques, que certes institucions i *lobbys* ideològics i econòmics difonen aprofitant aquesta nova tecnologia. Tanmateix, també va haver-hi algunes intervencions assenyalant les oportunitats que la Intel·ligència Artificial obre per al testimoni evangelitzador enmig del nostre món, podent arribar cada vegada amb més facilitat a més homes i dones de qualsevol punt del planeta.

En definitiva, com qualsevol avenç i descobriment que s'hagi produït en la història de la humanitat, la Intel·ligència Artificial ens podrà ser beneficiosa com a societat i com a Església en la mesura que en fem un ús adequat orientat al bé comú i no la considerem com un fi en si mateixa. La dignitat que tenen l'home i la dona com a fills de Déu sempre estarà per sobre de qualsevol creació del propi enginy humà i mai podrà reemplaçar-nos. Tampoc la Intel·ligència Artificial.

Renatto Giovanni Delgado Pereravis
ETAPA DISCIPLINAR

Sant Tomàs d'Aquino a l'Ateneu

L'Eucaristia i el sacerdot: instruments de pau

Mn. Xavier Prevost, Mn. Joan Torra i el ponent, Fra Dominiç Langevin

Davant la greu crisi bèl·lica que pateix el món, on dia rere dia ens arriben notícies de noves guerres, l'Església dona la solució, que no és una altra que tornar a Déu. D'aquest tema d'actualitat va tractar la conferència que es va dur a terme a l'Aula Magna del Seminari Conciliar el passat 26 de gener, impartida per R.P. Dominiç M. Langevin O.P., degà del Dominican House of Studies a Washington, expert en Sant Tomàs d'Aquino. Intentarem resumir en les següents línies les principals idees.

La pau va més enllà que la concòrdia, puix mentre aquesta última es dona entre homes, les voluntats dels quals s'uneixen en un mateix consens, la pau implica la unió de tots els apetits de l'home i, per tant, només pot donar-se en homes virtuoses. Només Déu pot satisfer tots els apetits dels homes, i per això, només Ell és agent de pau. De manera que, si desitgem la pau, hem d'estar units amb Déu, i la virtut que realitza això de forma perfectíssima és la caritat.

Com hem dit, la pau només prové de Déu, però el pecat fa que els homes siguem destinataris difícils d'aquesta gràcia que d'Ell prové. Es per això que a nosaltres la pau ens ve per la Sang redemptora de Crist a la creu. És Déu que a través del seu Fill i els seus actes salvífics ens dona la pau. D'on es dedueix que, pels sacraments, se'ns dona la pau.

L'Eucaristia és sacrament de caritat, definida pel Doctor Angèlic com refrigeri espiritual, instituïda per alimentar espiritualment. La pau eucarística segueix a aquesta caritat, obra de la Santa Missa, doncs aquesta

pressuposa i realitza la caritat. Pressuposa la caritat perquè només pot celebrar-se en el context eclesial, i l'Església fou instituïda en la caritat. Realitza la caritat doncs està present substancialment l'Autor de la caritat.

Si l'Eucaristia és el sacrament que amb més fervor acreix la caritat, també ho fa amb els apetits de l'home i per això, amb la pau. Els fidels, enfortits per la comunió eucarística, poden actuar virtuosament, buscant els obstacles que impedeixen aquesta pau.

El sacerdot i l'Eucaristia són inseparables. Conseqüentment, el sacerdot també és instrument de pau, i ho es perquè és ell qui estableix l'ordre salvífic de Déu a la terra en un moviment descendent. Així com s'estableix una jerarquia de servei dins els membres de l'Església, també hi ha una jerarquia en la pau, que ordena els apetits uns respecte als altres. El sacerdot, com a mediat, és pacificat, i no s'ha de guiar per les lluites d'homes, sinó per la sang derramada per Crist.

En conclusió, la pau és la tranquil·litat que posseeix una societat ben ordenada que estima Déu en primer lloc i té concòrdia amb el proïsme. Aquesta pau és un efecte de la caritat, donada a través de la Sang redemptora de Crist, comunicada avui a nosaltres a través de l'Eucaristia, sacrament íntimament unit al sacerdot.

Arturo M. Gavilán Roldós
ETAPA DISCIPULAR

Festa de la Immaculada Concepció

En família tot se celebra!

La celebració de la Immaculada Concepció ens ha fet tornar a agrair la sort que vam tenir l'any passat de celebrar aquesta solemnitat a Roma. Tots els que vam assistir a l'audiència amb el Sant Pare guardem un record inesborrable d'aquell esdeveniment històric. Les paraules que ens va dirigir ens continuen animant a ser homes de pregària i a preparar-nos per ser veritables pastors.

Enguany, hem fet una celebració més senzilla, però no menys enriquidora. Dijous al matí vam fer una excursió al Turó de l'Home. Tornar al Montseny és sempre una experiència molt maca! Els faigs, deixant caure les seves fulles, ens havien preparat una catifa a terra i permetien que entressin els raigs de sol a dins del bosc. Al cim vam contemplar les vistes de tot Catalunya: des del mar, passant per Montserrat, fins a la plana de Vic i el Pirineu. Tot plegat, un espectacle de bellesa. A més, les excursions sempre donen peu per a bones converses amb els companys, riures i inclús algun cant. Finalment, cal destacar la qualitat del dinar: uns entrepans de llonganissa preparats de bon matí per alguns seminaristes... va ser un gran detall!

Al vespre, vam participar com cada any a la Vetlla de la Immaculada, a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè. Al sopar posterior, de pizzes, al Seminari, no van faltar riures i bon ambient. Divendres al matí, es va celebrar solemnement l'Eucaristia i, amb no menys solemnitat, la final del torneig de futbolí d'aquest trimestre. Peter Kibiru i Toni Varenys van superar, contra tot pronòstic, els favorits, Giovanni i Álvaro. Els premis van ser

La final del torneig de futbolí

Peter Kibiru i Toni Varenys, els campions

repartits pel nostre Rector després de dinar una esplèndida barbacoa a la terrassa. Joan Xipell va rebre el premi al millor jugador i l'Edu Mata el seu cinturó blau de "kick boxing"; tot plegat, una manifestació dels dons i carismes que Déu suscita a la nostra comunitat del Seminari.

Per mi, com a seminarista en etapa pastoral, va ser un goig poder compartir tants moments amb la comunitat del Seminari. Va ser una ocasió per descansar amb els meus germans i per donar gràcies a Déu del bon ambient que hi ha al Seminari i de l'alegria que s'hi respira, especialment en dies de festa!

**Javier Casals
Pích-Aguilera**
ETAPA PASTORAL

Al cim del Turó de l'Home

Pujada a Montserrat

Encomanant el nou any a la Moreneta

Enguany, com ja és habitual, vam poder renovar el goig de realitzar la tradicional pujada i convivència a Montserrat. El dia 13 de gener, just el cap de setmana previ al començament d'exàmens, gaudíem, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu, de l'oportunitat d'encomanar l'any, a la nostra Mare i Verge Santíssima, patrona de Catalunya. Li vam poder demanar que continuï protegint el nostre Seminari i acompanyant de manera especialment particular a cadascú de nosaltres en el nostre procés de formació sacerdotal.

De bon matí, vam sortir en cotxes des del Seminari, amb moltes ganes de passar un gran dia, tot compartint amb els germans del Seminari i amb la comunitat de monjos benedictins. Aquell dia el paisatge es mostra misteriós, ja que, si ja l'entorn és fascinant, vam tenir una boira que ens va acompanyar durant gairebé tota la pujada. Un cop a dalt, ple de núvols, tot plegat semblava el mont Tabor!

En arribar, ens vam dirigir al Santuari, on el P. Ignasi Fossas va presidir la celebració de la missa conventual de les 11 del matí. En acabat, vam tenir ocasió de saludar a un antic company que també havia estat seminarista, Xavi Alarcón, que porta ja uns anys formant part de la comunitat benedictina.

Posteriorment, vam poder gaudir d'una xerrada espiritual molt interessant del P. Bernat Juliol, prior de Montserrat. Ens va parlar del passatge del cec de naixement. Va destacar que Crist passa per la nostra vida, pel davant, i això ens transforma. De tal manera que tots nosaltres som com el cec. Per tant, cal que fem aquesta experiència de veure com Crist passa,

reconeixent-lo, i saber acollir-lo al nostre cor. El gran pecat de la vida cristiana és no saber reconèixer aquest Crist que passa, que truca i no el sentim. Per reconèixer-lo, doncs, hem d'aprendre a veure-hi amb la mirada recreada del Crist, no tan sols amb els ulls creats. Per això, quan Crist posa fang en l'ull del cec, podem dir que està *re-creant* aquests ulls. Precisament, això és la mirada interior, la sobrenatural. És necessari, doncs, un despullament de la mirada (com pot ser de les xarxes socials que ens treuen tanta llibertat) per quedar-nos només amb allò essencial. Tanmateix, cal que fem un camí espiritual vers l'interior, com sant Agustí, per conèixer-nos a nosaltres mateixos i trobar-hi Deu. Però això no és fàcil, ja que ens trobem amb la persona que menys voldríem trobar-nos: nosaltres mateixos.

Per completar la nostra jornada, vam gaudir del dinar tradicional al refectori monàstic, asseguts a tocar dels monjos i, tot seguit, vam tenir la gràcia especial de poder pregar el Sant Rosari a la capella situada darrere del cambril de la Mare de Déu. Alhora, cal destacar les lletanies, molt especials per a l'ocasió d'aquesta visita espiritual, regal per a la Mare i tots els seus fills allí reunits, que el nostre director espiritual havia preparat expressament, i que tots recordarem amb especial afecte. Un cop finalitzat el Sant Rosari, vam iniciar el descens cap a la ciutat i el Seminari, on encara ens quedava la tarda a disposició, per poder arribar amb temps a les parròquies respectives on col·laborem.

Eduard Mata Grau

ETAPA CONFIGURADORA

VETLLA - BBQ - CONCERT VETLLA - BBQ - CONCERT VETLLA - BBQ - CONCERT VETLLA - BBQ - CONCERT

Seminari Conciliar de Barcelona

VETLLA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

Amb motiu de la festivitat de Sant Josep, preguem amb el Cardenal per les vocacions sacerdotals

Dissabte 16 de març a les 19.30h
Seminari Conciliar de Barcelona

VETLLA - BBQ - CONCERT VETLLA - BBQ - CONCERT VETLLA - BBQ - CONCERT VETLLA - BBQ - CONCERT